

La primera dimissió

A casa nostra una dimissió és un fet traumàtic. El cas Cullell deixa, però, un regust estrany a la boca. Ningú dels que eren presents a la Sala Conjunta del Parlament de Catalunya no pot dir que s'hi va solucionar res. Es va acabar, almenys fins que els tribunals diguen el contrari, la carrera política d'una persona. Però no es va avançar gens, més enllà del gest personal, en la resolució de la crisi de confiança que, com el mateix Josep Maria Cullell va reconèixer, afecta la Generalitat de Catalunya.

Davant del cas Cullell, una vegada feta efectiva la seua renúncia davant el Parlament, cal d'entrada una posició prèvia: felicitar l'afectat per la seua dimissió. Aquest és un gest nou a la política catalana i és un gest que crea precedent, que pot ajudar en el futur a fer menys traumàtiques decisions similars, a voltes necessàries en una democràcia. Les dimissions, en un sistema democràtic madur, són gairebé tan normals com les eleccions o els nomenaments.

No cal anar gaire lluny, en el nostre mateix continent, per trobar ministres dimitint per lleugeríssimes sospites o per suaus insinuacions de corrupció, quan no per excessos més o menys pecaminosos de les necessitats corporals. La tibada i excèntrica Anglaterra n'és un exemple.

A casa nostra una dimissió és un fet traumàtic. Ho és per la persona, cosa difícilment superable. Sempre ho serà. Però també ho és políticament i no ho hauria de ser tant. El cas Cullell deixa, però, un regust estrany a la boca. Ningú dels que eren presents a la Sala Conjunta del Parlament de Catalunya no pot dir que s'hi va solucionar res. Es va acabar, almenys fins que els tribunals diguen el contrari, la carrera política d'una persona. Aquesta persona va poder recuperar la presumpció d'innocència que semblava que alguns mitjans de comunicació li havien negat, deixant-li només la presumpció de culpabilitat.

Però no es va avançar gens, més enllà del gest personal, en la resolució de la crisi de confiança que, com el mateix Josep Maria Cullell va reconèixer, afecta la Generalitat de Catalunya. Tampoc es va esclarir la vinculació de Cullell amb la requalificació de terrenys de Sant Pere de Torelló ni tampoc l'autenticitat o falsabilitat de les cintes, ni encara menys, qui havia fet la gravació, qui l'havia ordenada i qui n'havia planificat la divulgació mediàtica.

En definitiva es va poder palpar la sensació que la solució als problemes plantejats encara és pendent, i, de moment, són lluny d'estar ni tan sols encarrilats. La dimissió del ja exconseller de Política Territorial, més enllà de l'exemple pedagògic que representa tota dimissió per ajudar a recuperar la malmesa credibilitat dels polítics i les institucions democràtiques, deixa regust d'insatisfacció. Insuficient, no per la persona, sinó per l'envergadura de l'alarma social que es viu. Es parla de relleu generacional. Potser és el primer pas.

Aznar s'ho ha buscat

Els incidents de la Universitat de Lleida són un fet polític important i significatiu que va molt més enllà de la qüestió de la llibertat d'expressió, que aquest setmanari des dels seus inicis ha defensat aferrissadament.

Aznar, a Lleida, s'ha trobat amb una resposta política; com ell mateix demostrava el dia següent a Granada fent una clara utilització política de la xiulada, en argumentar que se'l va escridassar per ser espanyol i per defensar Espanya. Amb aquesta definició, el líder conservador situa l'actuació dels estudiants i la seua pròpia com un fet estrictament polític.

Aznar no arriba a Lleida com un àngel imaculat. Ve després que els seus militants celebren la victòria electoral al crit de "*Pujol, enano, habla en castellano*". Ve després de les seues constants agressions —no gens teòriques— contra la llengua catalana al nostre país. Ve després d'una immensa campanya dels mitjans de comunicació propers al seu partit contra Catalunya, els catalans i la seua llengua. Els estudiants a Lleida han rebutjat un concepte de nacionalisme espanyol, representat pel PP, que atempta directament contra la convivència perquè pretén exaltar el sentiment anticatalà a Espanya. I, al mateix temps, intentar paralitzar i fer marxa enrere en el procés de normalització lingüística, en contra de la voluntat dels parlaments i les institucions autonòmiques dels Països Catalans. El rebuig de Lleida, Aznar se l'ha buscat.